

Sygn. akt: III U 798/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 grudnia 2014r. w O.

sprawy z odwołania A. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek odwołania A. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 14.08.2014r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

W dniu 14.07.2014r. A. R. złożył w Oddziale ZUS w P. wniosek o ustalenie uprawnień do świadczenia przedemerytalnego.

Po rozpoznaniu tego wniosku decyzją z dnia 14.08.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił A. R. prawa do tego świadczenia uznając, iż nie udowodnił on wymaganego 40 - letniego stażu pracy.

Decyzję powyższą A. R. zaskarżył, wnosząc od niej odwołanie. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że ZUS niezasadnie do stażu pracy nie zaliczył mu okresu zatrudnienia od dnia 02.04.1979r. do 04.04.1981r. w Zakładzie (...), prowadzonym przez S. K., którego zaliczenie spowodowałoby wydłużenie jego stażu pracy do 39 lat, 7 miesięcy i 21 dni.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że A. R. nie spełnia warunków do przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych, gdyż nie udokumentował wymaganego 40 letniego stażu pracy.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że podstawą do ubiegania się przez odwołującego o prawo do świadczenia przedemerytalnego jest art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych, zgodnie z którym prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 40 lat dla mężczyzn. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 29 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, za przyczyny dotyczące zakładu pracy przyjmuje się:

- a) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn nie dotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy, w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników,
- b) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych,
- c) wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w przypadku śmierci pracodawcy lub gdy odrębne przepisy przewidują wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w wyniku przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę i niezaproponowania przez tego pracodawcę nowych warunków pracy i płacy,
- d) rozwiązanie stosunku pracy przez pracownika na podstawie art. 55 § 1¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy z uwagi na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika.

Art. 2 ust. 3 cytowanej ustawy stanowi z kolei, że świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna, w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych oraz złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W świetle powyższych przepisów odwołanie A. R. nie zasługuje na uwzględnienie i dlatego zostało oddalone.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że A. R. odwołał się od decyzji, którą organ rentowy odmówił mu prawa do świadczenia przedemerytalnego. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 09.04.2008r. - treść decyzji, od której wniesiono odwołanie, wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu (II UK 267/07, LEX nr 469168). Zatem rolą Sądu w niniejszym postępowaniu było ustalenie, czy A. R. spełnia wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do świadczenia przedemerytalnego. Posiadanie przez odwołującego 40-letniego stażu pracy jest jedną z przesłanek, które muszą być spełnione. Tymczasem odwołujący w przedmiotowym postępowaniu nie kwestionował, że nie legitymuje się wymaganym 40 - letnim stażem pracy. Z oświadczenia pełnomocnika odwołującego z rozprawy z dnia 12.12.2014r. wynika, że odwołujący nie kwestionuje, że nie legitymuje się 40 letnim stażem pracy liczoną do dnia rozwiązania stosunku pracy. Pełnomocnik odwołującego wskazał jednak, że przy uwzględnieniu okresu pracy odwołującego w spornym okresie od dnia 02.04.1979r. do 04.04.1981r. odwołujący będzie legitymował się stażem pracy w wymiarze 39 lat, 7 miesięcy i 21 dni. Pełnomocnik odwołującego wskazał ponadto, że ustalenie powyższego przez Sąd w niniejszym postępowaniu będzie miało znaczenie dla ewentualnego kolejnego wniosku o świadczenie, jeżeli odwołujący „dopracuje” do wymaganego 40 – letniego stażu pracy.

W ocenie Sądu stanowisko pełnomocnika odwołującego nie mogło zasługiwać na aprobatę. Nie może budzić żadnych wątpliwości, że rolą Sądu w przedmiotowej sprawie było odniesienie się w wyroku do prawa do świadczenia

przedemerytalnego. W tym miejscu należy odwołać się do stanowiska, jakie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 09.02.2010r., w którym stwierdził, że zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy z 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do świadczeń określonych w tej ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jego nabycia. Wówczas też, na wniosek osoby uprawnionej, organ rentowy wydaje decyzję o przyznaniu prawa (art. 116 i 118 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Niespełnienie przez pracownika ustawowych warunków koniecznych do przyznania świadczenia powoduje wydanie decyzji odmownej. Wydanie takiej decyzji następuje również wtedy, gdy pracownik nie spełnia chociażby jednego z ustawowych warunków niezbędnych do przyznania świadczenia. Ponadto Sąd Najwyższy zauważył, że nie jest dopuszczalne w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wydanie wyroku ustalającego spełnienie przez ubezpieczonego niektórych warunków wymaganych do nabycia prawa do świadczenia i przyznającego to świadczenie pod warunkiem spełnienia pozostałych warunków w przyszłości (I UK 262/09, LEX nr 585728). Powyższy pogląd Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela i aprobuje.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy – należy stwierdzić, że Sąd nie mógł ograniczyć się w przedmiotowej sprawie do rozstrzygnięcia, czy istnieją podstawy do zaliczenia odwołującemu do stażu pracy spornego okresu zatrudnienia od dnia 02.04.1979r. do 04.04.1981r. w Zakładzie (...) prowadzonym przez S. K., gdyż uwzględnienie w całości tego okresu nie spowoduje, że odwołujący będzie legitymował się wymaganym 40 letnim okresem zatrudnienia. Niedopuszczalne było natomiast zamieszczanie w sentencji wyroku ustaleń odnośnie zaliczenia do stażu pracy odwołującego spornego okresu zatrudnienia, gdyż jak wskazano wyżej, Sąd w wyroku ma obowiązek odniesienia się do prawa do świadczenia, a nie do poszczególnych przesłanek wymaganych do jego przyznania.

Z tych względów Sąd w oparciu o art. 477¹⁴§ 1 kpc oddalił odwołanie A. R. od decyzji ZUS z dnia 14.08.2014r., gdyż jest ona słuszna i odpowiada prawu.